

regnsskab skal afgjøres, der er det en ganske anden Sag, det er Noget, som vedkommer den almindelige Lovgivning om Offentliggjørelse og altsaa ogsaa bør vedkomme denne Lov, thi det er dog aabenbart, at fordi en Mand i et eller andet Lag siger et Ord, som bliver trykt accurat som han siger det, derfor staaer han ikke til Ansvar for det trykte Skrifts Udbredelse i hele Landet, han kan ligesom sige: jeg har ikke ladet det trykke eller begjært det trykt, eller sat mit Navn paa dette Skrift, altsaa han er uden dette Ansvar, altsaa Enhver af os er som Forfatter uden Ansvar for Alt, hvad der kommer i Rigsdagstidenden. Ja, vil Nogen tiltale os for hvad vi have sagt, saa vil de have at tiltale os paa det Sted, hvor vi staae som Talere, ja, saa skulle vi staae til Ansvar derfor, men ikke videre. Det vil altsaa være nødvendigt ogsaa at tage Hensyn til Rigsdagstidenden ved denne Lov.

Tscherning: Dersom jeg har forstaaet denne Paragraph rigtig, gaaer den hovedsagelig ud paa at lægge alt det Ansvar, som her kan komme til Dmtale, paa Offentliggjørelsen; Forfatterstabet, Trykningen, alt dette forsvinder aldeles, det er Cabinetshandlinger, Handlinger inden 4 Bægge; det er en privat Sag, men Offentliggjørelsen, deri ligger Forbrydelsen; ligesom Berettigelsen ligger i at kunne offentliggjøre sine Tanker, saaledes bestaaer Forbrydelsen ogsaa i at offentliggjøre — saaledes har jeg forstaaet det, jeg veed ikke om det er rigtigt? (So!) Men det, som jeg saa ikke er sikker paa, det er, om den Mand, som paatager sig Offentliggjørelsen, ogsaa derved har faaet Ret til at forhindre enhver yderligere criminel Forfølgelse; det er det, jeg ikke kan see her; om efterat denne Lov kommer frem, da enhver myndig Mand, som stiller sig frem, som ansvarlig for sin Handling, kan sige: Jeg har offentliggjort det, og saalænge I ikke bevise, at nogen anden har offentliggjort det, saa er det mig, som har begaaet Forfølgelsen, I have ikke Lov til at ligge bagved mig. Det er egentlig Hovedsagen, og jeg gad vide, om det er fuldkomment sikkert, at vi kunne staae for vore egne Handlinger, for den Handling, som er Hovedsagen, nemlig Offentliggjørelsen, og at der bagved ikke skal søges mere. Jeg

troer ikke, at det kan have saa store Bænkesligheder med Hensyn til den Stilling, hvori Bogtrykkeren er blevet sat her, thi Bogtrykkeren, saaledes har jeg idetmindste forstaaet det, stilles her i en dobbelt Egenkab; i den ene viser han sig som Bogtrykker, som saadan kan han have forsomt at sætte sit Navn paa Skriftet, og Strafbarheden herfor hænger sammen med noget ganske Andet end Offentliggjørelsen, det er en Politiforholdsregel, som jeg for min Part ikke har billiget, thi jeg har ikke stemt for den Paragraph, som fastsætter den; dette er imidlertid just betegnet, som en i sig selv ringe Forfølgelse derved, at der kommer en lille Mulct, og jeg har troet, at den lille Mulct var traadt frem her, for netop at vise, at det var en ringe Forfølgelse, om en Bogtrykker havde forglemt at sætte sit Navn paa en Spiseseddel, som siden viste sig at være en Corfar. Det er en Mulighed, og derfor skal der kun være et lille Ansvar; han har efter sin Overbeviisning ikke begaaet nogen Forfølgelse, men det er en Forfølgelse, og denne skal betegnes ved en Mulct, men Personen skal just ikke straffes ved Mulcten. En anden Forfølgelse eller Forbrydelse, det kan maaffee her være det Rette, skjøndt det ogsaa kan være en Forfølgelse, som Bogtrykkeren kan begaae, er ganske forskjellig fra, om Gen har sat sit Navn paa eller ikke, og det er den, at han er Redskab for Offentliggjørelsen; han maa vide med sig selv, idet han leverer det trykte Skrift fra sig, om han leverer det til en Mand, som vil have det som et Manuscript, eller til en Mand, som han ikke kan troe paa, og som i Smug offentliggjør det. Dersom denne Smugoffentliggjørelse finder Sted, og det ikke er muligt for Bogtrykkeren at vide, hvem det er, der har offentliggjort Skriftet, saa staaer han som den, der har givet Anledning til Offentliggjørelsen; det er ikke som den, der har forsomt at sætte sit Navn derpaa, men det er som den, der maaffee uvilkaarligt bliver Redskab for Offentliggjørelsen, at han straffes. Jeg siger heller ikke, at denne Maade at stille Sagen paa er rigtig, men jeg siger, at den er forklarlig, og den har idetmindste for mig det meget Gode, at man lægger Accenten paa Offentliggjørelsen, som kan være en Forbry-